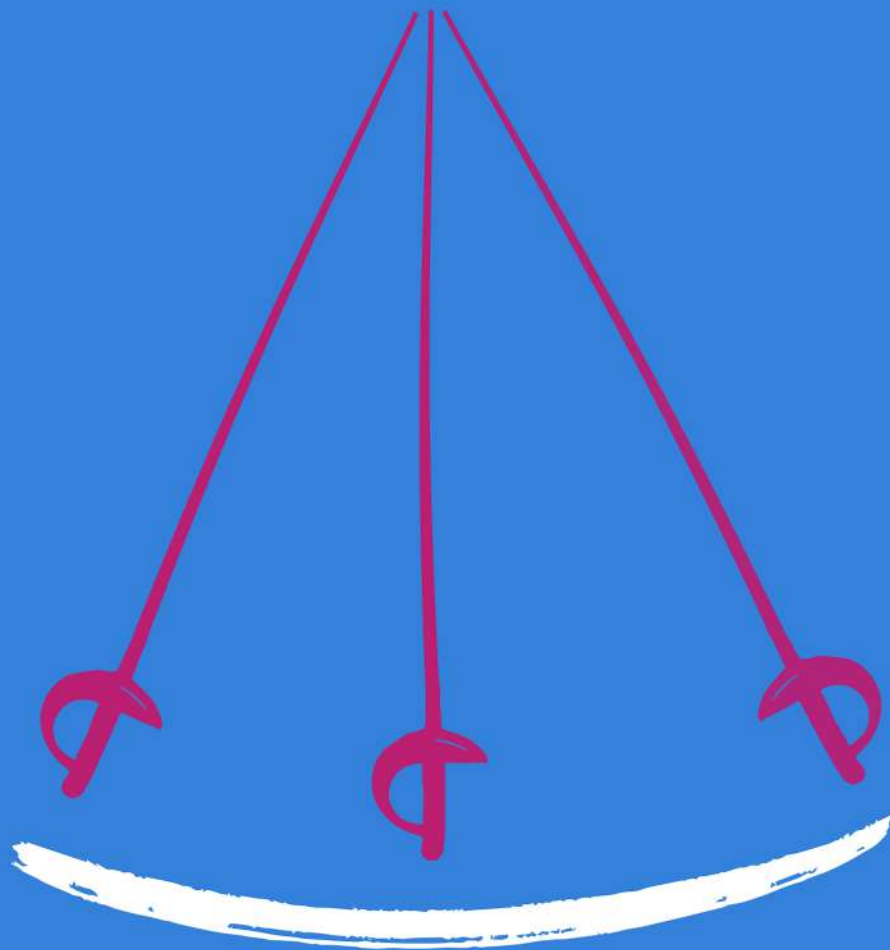

ΓΙΑ ΟΛΑ ΦΤΑΙΕΙ Ο ΔΟΥΜΑΣ

Ένα συλλογικό διήγημα στο
πλαίσιο της δράσης:

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΛΕΞΕΩΝ
ή πώς η γλώσσα μας ενώνει

Η παρούσα έκδοση έχει παραχθεί με την υποστήριξη του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης και της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στο πλαίσιο της υποστήριξης που παρέχουν στο Κέντρο Συντονισμού του Δήμου Αθηναίων για θέματα Μεταναστών και Προσφύγων - ACCMR στη βάση τριμερούς συνεργασίας με τον Δήμο Αθηναίων.

© Δήμος Αθηναίων Το περιεχόμενο της παρούσας έκδοσης υπόκειται σε πνευματικά δικαιώματα. Οποιαδήποτε πληροφορία (κείμενο, εικόνες) περιέχεται στην έκδοση αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο για μη εμπορικούς σκοπούς και με απαραίτητη προϋπόθεση την αναφορά στην έκδοση.

Κείμενα - Σχεδιασμός: Αθηνά Βρακατσέλη, Αφροδίτη Κωνσταντοπούλου, Μαρίνα Τομαρά

«Σκυταλοδρομία Λέξεων ή Πώς η γλώσσα μας φέρνει κοντά»

Το διήγημα που θα διαβάσετε παρακάτω δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της δράσης «Σκυταλοδρομία Λέξεων» που υλοποιήθηκε σε συνεργασία με το Φεστιβάλ Refugee Week 2023 από το Κέντρο Συντονισμού του Δήμου Αθηναίων για θέματα Μεταναστών και Προσφύγων, το Κέντρο Ένταξης Μεταναστών του Δήμου Αθηναίων και την ομάδα εθελοντών «Γέφυρες».

Η έκδοση που κρατάτε στα χέρια σας είναι το αποτέλεσμα ενός συγγραφικού ταξιδιού τριών μηνών με τελικό προορισμό το συλλογικό διήγημα - περιπέτεια με τίτλο «Για όλα φταίει ο Δουμάς» καθώς ο πρωταγωνιστής του είναι παθιασμένος αναγνώστης των «Τριών Σωματοφυλάκων». Την ιστορία συνέθεσαν έξι γυναίκες μετανάστριες με την καθοδήγηση της Ηλιάδας Διαμαντώνη, εθελόντριας εκπαιδευτριας σε μετανάστες και πρόσφυγες στην ομάδα «Γέφυρες». Την ομάδα συνόδεψε η συγγραφέας Ευτυχία Γιαννάκη, που πήρε τελευταία τη σκυτάλη και έγραψε τον επίλογο της ιστορίας.

Γιατί «Σκυταλοδρομία Λέξεων»; Ακολουθώντας το περιλάλητο μήνυμα των Τριών Σωματοφυλάκων του Αλέξανδρου Δουμά στο θηλυκό γένος, «Μία για όλες και όλες για μία», οι συμμετέχουσες στο εργαστήρι έλαβαν μέρος σε ένα παιχνίδι συλλογικής γραφής που βασίστηκε στην εμπιστοσύνη και την υποστήριξη του κάθε μέλους προς την ομάδα αλλά και της ομάδας προς το κάθε μέλος της ξεχωριστά. Μόλις η μία ολοκλήρωνε το δικό της κομμάτι, το κείμενο αναλάμβανε η επόμενη συμμετέχουσα και εξέλιξε την ιστορία. Η ομάδα χρησιμοποίησε ως πηγή έμπνευσης και ενέταξε στο κείμενό της ορισμένες λέξεις, που επιλέχθηκαν συνειρμικά με αφορμή τη θεματική του φετινού φεστιβάλ Refugee Week «Συμπόνια στην πράξη», όπως: **συμπόνια, θάνατος, χωριό, κάκτος, πρωινό, πατρίδα, φροντίδα, θησαυρός, ουράνιο τόξο κ.α.**

Η μαγιά για την ανάπτυξη του εργαστηρίου δημιουργικής γραφής ήταν τα «Δωρεάν Σεμινάρια Προετοιμασίας για τις εξετάσεις Πιστοποιητικού Επάρκειας Γνώσεων για Πολιτογράφηση» που υλοποιεί ο Δήμος Αθηναίων από το 2021 μέσω του Κέντρου Ένταξης Μεταναστών και της Εταιρείας Ανάπτυξης και Τουριστικής Προβολής του Δήμου Αθηναίων (ΕΑΤΑ). Από τον Οκτώβριο του 2022 τα σεμινάρια καθώς και οι παράλληλες δράσεις προσφέρονται εθελοντικά από την ομάδα «Γέφυρες» με την υποστήριξη της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Την πρωτοβουλία έχουν υποστηρίξει παρέχοντας εθελοντικά προπαρασκευαστικά σεμινάρια η βραβευμένη συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλλου, το «Θέατρο των Αλλαγών» και άλλοι εθελοντές.

ΟΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Λίγα λόγια για το φεστιβάλ Refugee Week

Η εκδήλωση Refugee Week θα πραγματοποιηθεί φέτος για δεύτερη φορά στην Ελλάδα στις 19 -25 Ιουνίου 2023 με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Προσφύγων. Πρόκειται για ένα πολιτιστικό φεστιβάλ, μέρος ενός δυναμικού παγκόσμιου κινήματος, το οποίο αναδεικνύει τη συμβολή, τη δημιουργικότητα των τεχνών της διασποράς και την ανθεκτικότητα των προσφύγων και των ανθρώπων που αναζητούν καταφύγιο. Το φεστιβάλ πραγματοποιείται με την ευγενική υποστήριξη του Δήμου Αθηναίων.

Λίγα λόγια για την ομάδα εθελοντών «Γέφυρες»

Η ονομασία αναφέρεται στις γέφυρες ανάμεσα στους τόσους διαφορετικούς ανθρώπους που αποτυπώνονται στον καμβά του αθηναϊκού τοπίου. Τα μαθήματα ξεκίνησαν στη Δημοτική αγορά της Κυψέλης το 2007 και συνεχίζονται ανελλιπώς ως σήμερα. Από το 2016 η ομάδα συνεργάζεται με τον Δήμο Αθηναίων. Παραδίδονται μαθήματα ελληνικών, ως δεύτερης γλώσσας, σε ενήλικες μετανάστες και πρόσφυγες. Συνδυαστικά παραδίδονται μαθήματα ελληνικής ιστορίας και πολιτισμού καθώς και σεμινάρια προετοιμασίας για τις εξετάσεις Πιστοποιητικού Επάρκειας Γνώσεων για Πολιτογράφηση.

Λίγα λόγια για το Κέντρο Συντονισμού για θέματα Μεταναστών και Προσφύγων (ACCMR)

Το ACCMR είναι ο πρώτος κόμβος συντονισμού στην Ελλάδα που φέρνει κοντά την τοπική αυτοδιοίκηση και ειδικότερα τον Δήμο Αθηναίων με την κοινωνία πολιτών, διεθνείς οργανισμούς και την κεντρική διοίκηση με στόχο τη διαμόρφωση καινοτόμων εργαλείων και πρωτοβουλιών για την αντιμετώπιση προκλήσεων που αφορούν την κοινωνική ένταξη και συνοχή. Από τον Απρίλιο του 2020, η λειτουργία του ACCMR υποστηρίζεται από τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης και την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στη βάση τριμερούς συνεργασίας με τον Δήμο Αθηναίων.

Λίγα λόγια για το ΚΕΜ

Το ΚΕΜ λειτουργεί ως τοπικό σημείο αναφοράς για την παροχή εξειδικευμένων υπηρεσιών (ψυχοκοινωνική στήριξη, νομική συμβουλευτική και ενημέρωση για κοινωνικά δικαιώματα) σε μετανάστες και δικαιούχους διεθνούς προστασίας με σκοπό τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και την κοινωνική τους ένταξη. Επίσης, πραγματοποιούνται δράσεις κοινωνικής ένταξης, όπως η εκμάθηση της ελληνικής και της αγγλικής γλώσσας, επαγγελματική συμβουλευτική και μαθήματα πληροφορικής για ενήλικες, καθώς και διαπολιτισμικές δράσεις για παιδιά/εφήβους.

Περιεχόμενα

Πρόλογος | Μελίνα Δασκαλάκη, Εντεταλμένη Δημοτική Σύμβουλος
Υποστήριξης και Κοινωνικής Ένταξης Μεταναστών και Προσφύγων |
Δήμος Αθηναίων

.....6

Σημείωμα | Ηλιάδα Διαμαντώνη, Συντονίστρια ομάδας | Ομάδα
Εθελοντών 'Γέφυρες'

.....7

«Για όλα φταίει ο Δουμάς» - Το Διήγημα

.....8 - 21

Η ομάδα δημιουργικής γραφής

.....22 - 23

Πρόλογος από τη Μελίνα Δασκαλάκη, Εντεταλμένη Δημοτική Σύμβουλο Υποστήριξης και Κοινωνικής Ένταξης Μεταναστών και Προσφύγων, Δήμος Αθηναίων

Όταν καταμεσής της πανδημίας της COVID-19 ξεκίνησαν στον Δήμο Αθηναίων τα σεμινάρια προετοιμασίας για τις εξετάσεις Πιστοποιητικού Επάρκειας Γνώσεων για Πολιτογράφηση, με τη σπουδαία συγγραφέα Σώτη Τριανταφύλλου, ξέραμε ότι προσφέρουμε για πρώτη φορά κάτι που χρειάζονται οι μετανάστες και πρόσφυγες που ζουν μαζί μας, δίπλα μας, συχνά μέσα στο σπίτι μας ή στο μαγαζί κάτω από αυτό, για πάνω από 20 χρόνια. Καθώς γράφω αυτά τα λόγια σκέφτομαι ότι, όσο κι αν πιστέψαμε σε αυτήν την ιδέα, δεν θα μας περνούσε σε καμιά περίπτωση από το μυαλό ότι, μετά από τρία χρόνια, θα στηρίζαμε την έκδοση ενός συλλογικού διηγήματος γραμμένου από γυναίκες που έχουν πετύχει στις εξετάσεις με στήριξη από αυτά ακριβώς τα σεμινάρια.

Ξέραμε όμως δύο πράγματα: ότι η τέχνη είναι ισχυρό μέσο για την ένταξη κι ότι η συνάντηση του Δήμου Αθηναίων με την κοινωνία των πολιτών είναι καθοριστική στο πεδίο του σχεδιασμού και της άσκησης κοινωνικής πολιτικής.

Ιδιαίτερα στον τομέα της υποδοχής και ένταξης μεταναστών και προσφύγων, ο Δήμος ηγείται μιας διαρκούς άσκησης στην κουλτούρα συνεργασίας και εμπιστοσύνης μέσω του Κέντρου Ένταξης Μεταναστών του Δήμου Αθηναίων (ΚΕΜ) καθώς και του Κέντρου Συντονισμού του Δήμου Αθηναίων για θέματα μεταναστών και προσφύγων (ACCMR). Τρανταχτό παράδειγμα ετούτη η συνεργασία μας με τις Γέφυρες, την εθελοντική ομάδα που εδώ και δύο χρόνια, με όραμα, αφοσίωση, κέφι και γνώση, υλοποιεί τα σεμινάρια για τις εξετάσεις απόκτησης του πιστοποιητικού επάρκειας γνώσεων για την πολιτογράφηση.

Η αρχική μας σκέψη, που με ενθουσιασμό θέσαμε σε εφαρμογή, δεν θα ήταν βιώσιμη αν οι δυο διεθνείς οργανισμοί, η Ύπατη Αρμοστεία για τους Πρόσφυγες και ο Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης, δεν είχαν στηρίξει και αυτή την πρωτοβουλία μας, ως μια πρωτοβουλία ενίσχυσης της πρόσβασης σε δικαιώματα των μεταναστών και προσφύγων που ζουν στην Ελλάδα.

*Αυτή η έκδοση ας είναι μια απόδειξη χειροπιαστή
για όσα μπορούμε να πετύχουμε όλοι μαζί.*

Σημείωμα από την Ηλιάδα Διαμαντώνη, Εθελόντρια εκπαιδεύτρια ενηλίκων της ελληνικής ως ξένης γλώσσας |εθελόντρια εκπαιδεύτρια σε μετανάστες και πρόσφυγες, Ομάδα εθελοντών «Γέφυρες»

Στο πλαίσιο των μαθημάτων προετοιμασίας για τις εξετάσεις Πιστοποιητικού Επάρκειας Γνώσεων για Πολιτογράφηση (Π.Ε.Γ.Π) αποφασίσαμε με την ομάδα να κάνουμε ένα μικρό εργαστήρι δημιουργικής γραφής με σκοπό αφενός τη μάθηση στο πεδίο της γραπτής παραγωγής και κατανόησης κειμένων και αφετέρου την αποφυγή μιας στείρας γραφής κειμένων προσανατολισμένων μόνο στις εξετάσεις. Τα μέλη της ομάδας, όλες γυναίκες εργαζόμενες με απίστευτη δυναμική, κλήθηκαν να δημιουργήσουν φανταστικούς χαρακτήρες και να τους εμπλέξουν σε μια φανταστική ιστορία παίρνοντας η κάθε μια διαδοχικά την σκυτάλη κάθε εβδομάδα.

Δεν μπορώ να κρύψω τον ενθουσιασμό μου για τις ιστορίες που σκαρφίστηκαν, τις ίντριγκες και τα ταξίδια που φαντάστηκαν αλλά και τα προσωπικά βιώματα και τις αγωνίες που εξέφρασαν μέσα από τη γραφή τους. Κάθε εβδομάδα περίμενα με αγωνία τη συνέχεια της ιστορίας και τα αστεία τους μέσα στο μάθημα για τις εναλλακτικές ιστορίες που δεν έγραψαν. Η συμπόνια, η ενσυναίσθηση και η αλληλεγγύη αναγνωρίζονται διάχυτα σε όλες τις σελίδες της ιστορίας. Είναι συναισθήματα που αναγνωρίζω σε όλους τους μαθητές μας που υπερβαίνουν ασύλληπτα για τα δικά μας δεδομένα εμπόδια, και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο τους θαυμάζω και παραδειγματίζομαι καθημερινά από τη δική τους στάση ζωής.

Με τη δράση αυτή οι μαθήτριες απέκτησαν μεγαλύτερη εμπλοκή ως ομάδα, δημιούργησαν φιλίες, έμαθαν ότι μπορούν να γράφουν, να σκέφτονται και να ονειρεύονται στην ελληνική γλώσσα και να αναλογιστούν λίγο βαθύτερα τι σημαίνει για αυτές αυτή η δεύτερη πατρίδα.

Σήμερα, αφού πέρασαν με επιτυχία τις εξετάσεις, συνεχίζουν να μαθαίνουν ελληνικά σε επίπεδο Γ1-Γ2.

Σας καλώ να διαβάσετε αυτήν την όμορφη ιστορία και μέσα από αυτήν να αναγνωρίσετε τους χαρακτήρες τους και την δυναμική τους.

Για όλα φταίει ο Δουμάς

Ναταλία Ζιβίλλο

Ο κύριος Γιάννης είχε ένα πάθος. Ένα, αλλά πολύ μεγάλο! Από μικρό παιδί ο κύριος Γιάννης αγαπούσε το διάβασμα. Διάβαζε με ζήλο, με αφοσίωση. Εκείνη τη στιγμή ξεχνούσε τα πάντα. Έπαιρνε το βιβλίο και ταξίδευε μαζί με τους ήρωες.

Ένα καλοκαίρι η μαμά έκανε δώρο στον μικρό Γιαννάκη. Του αγόρασε το μυθιστόρημα «Οι τρεις σωματοφύλακες». Και ο Γιαννάκης «έφυγε». Πήγε στη Γαλλία. Δεν ήταν πια ο Γιαννάκης Παπαδόπουλος, αλλά ο σωματοφύλακας τους βασιλιά Ζαν ντε Παπαδόπ, γενναίος και τολμηρός. Σε δύο μέρες ο Γιαννάκης κατάπιε το μισό βιβλίο. Αλλά...

Εδώ τελείωσε το καλοκαίρι και ο Γιαννάκης, έπρεπε να αφήσει τους φίλους του στον δρόμο για το Λονδίνο και την αποστολή τους να πάρουν τα διαμάντια του Μπάκιγχαμ και να γυρίσει στο σχολείο. Έτσι το βιβλίο έμενε στο ράφι.

Τελείωσε το σχολείο, ξεκίνησε το πανεπιστήμιο και έπιασε **δουλειά*** σε ένα καφενείο για να βοηθήσει την οικογένειά του. Μια μέρα στο λεωφορείο ο Γιάννης γνώρισε την Μελοπομένη, την παντρεύτηκε και στη ζωή του ήρθανε ο Γιωργάκης, ο Αλέκος και η μικρή Ελενίτσα.

Τα παιδιά θέλανε **φροντίδα**, αγάπη και...λεφτά. Ο Γιάννης έπρεπε να δουλεύει σε τρεις δουλειές. Και οι τρεις σωματοφύλακες ακόμα ήτανε στον δρόμο για το Λονδίνο.

Τα παιδιά μεγαλώνανε, ο Γιάννης δούλευε, φροντιστήρια, πανεπιστήμια, γάμοι, βαφτίσια...

Και επιτέλους ήρθε η σύνταξη. Ο κύριος Γιάννης περίμενε αυτή την ημέρα που δεν θα χρειαστεί να πάει για δουλειά, που θα βρεθεί ξανά στη Γαλλία και μαζί με τους φίλους: τον Πόρθο, τον Άραμη, τον Άθω και τον Ντ' Αρτανιάν θα βοηθήσουν την όμορφη βασίλισσα Άννα την Αυστριακή.

*Με ροζ οι λέξεις που δόθηκαν στην ομάδα με αφορμή τη φετινή θεματική του Refugee Week "Συμπόνια στην πράξη".

Το πρωί ο κύριος Γιάννης ξύπνησε νωρίς, έφτιαξε καφέ, πήρε το βιβλίο, γυαλιά και πήγε στο μπαλκόνι.

- Γιάννη!

- Τι έγινε Μέλπω;

- Πιες τον καφέ σου γρήγορα! Θα πάμε στο σούπερ μάρκετ και στη λαϊκή. Σήμερα θα έρθει ο Γιώργος με την γυναίκα του και τον μικρό Γιαννάκη.

Θέλω να τους φτιάξω σπανακόπιτα. Μετά θα πας να φέρεις ξύλα για το τζάκι. Και βγάλε τον σκύλο βόλτα! Άντε κάνε γρήγορα να προλάβεις!. Ο κύριος Γιάννης σηκώθηκε αργά, πήρε τα γυαλιά του, το βιβλίο, τα κλειδιά του αυτοκινήτου και βγήκε έξω. Έβαλε μπρος το παλιό του αυτοκινητάκι και πήρε δρόμο. Πέρασε το σούπερ μάρκετ και το μαγαζί με τα καυσόξυλα και τα διόδια. Ο δρόμος τον οδηγούσε στα βουνά. Για λίγο σταμάτησε δίπλα σ' ένα ποταμάκι, πέταξε στο παγωμένο νερό το κινητό του, χαμογέλασε και συνέχισε τον δρόμο, εκεί ψηλά στο βουνό, στην ησυχία. Ο πανίσχυρος καρδινάλιος Ρισελιέ, ο βασιλιάς Λουδοβίκος, η μυστηριώδης Μιλαίδη ντε Γουίντερ, ο κόμης ντε Ροκφόρ, ο Άθως, ο Άραμης, ο Πόρθος και ο Ντ' Αρτανιάν περιμένανε τον Ζαν ντε Παπαδοπ, τολμηρό και γενναίο σωματοφύλακα

Ναταλία Τσιχούν

Ποτέ δεν ξέρεις τι σε περιμένει στην επόμενη στροφή. Μπορεί αυτή η στροφή να είναι **μοιραία**.

Σε λίγα χιλιόμετρα ο κύριος Γιάννης είδε έναν νεαρό που έκανε ωτοστόπ.

«Γιατί να μην τον πάρω;», σκέφτηκε ο κ. Γιάννης, «θα έχω και παρέα».

Και με αυτή την απόφαση τελείωσε οριστικά η ήρεμη ζωή του.

- Έλα, πού πας; Μπες μέσα.

Ο νεαρός σβέλτα μπήκε στο αμάξι. Πού να 'ξερε ο κ. Γιάννης ότι αντί για την όμορφη και καταπράσινη Γαλλία θα βρεθεί στην άνυδρη Αφρική.

Μια εβδομάδα πριν:

Σε κάθε ταξίδι της η Μισέλ πάντα πήγαινε στις ντόπιες αγορές. Της άρεσαν οι μυρωδιές, τα χρώματα, οι ποικιλίες εξωτικών φρούτων και λαχανικών. Λάτρευε να παρατηρεί διαφορετικούς ανθρώπους, διαφορετικούς τρόπους ζωής. Τώρα βρισκόταν μακριά από την πατρίδα της την Γαλλία σε μια μικρή, φτωχή αφρικανική χώρα. Ήταν η επόπτρια μιας ομάδας αρχαιολόγων. Ερευνούσε αρχαίους πολιτισμούς Αφρικής. Οι ανασκαφές ήταν πολλά υποσχόμενες.

Διέβλεπε πως βρίσκεται μια ανάσα από κάποια σπουδαία ανακάλυψη. Το μόνο που την ενοχλούσε ήταν η περίεργη αντιμετώπιση των ντόπιων. Σαν να υπήρχε γύρω-γύρω ένα μυστικό που το ξέρουν όλοι και κανείς δεν μιλάει.

Εκείνη την ημέρα το πρωί η Μισέλ πήγε στην αγορά. Σταμάτησε να πάρει μερικές ντομάτες. Τις διάλεγε μια-μια. Βλέποντάς την ο πωλητής, ένας γεράκος, της χαμογέλασε και είπε: «Τα πράγματα πάντα έχουν δύο όψεις».

- Πώς;

Η Μισέλ δεν κατάλαβε.

- Τίποτα, για τις ντομάτες λέω.

«Παράξενος τύπος» σκέφτηκε η Μισέλ και έφυγε.

Δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί, ένα ξυπόλυτο αγοράκι της άρπαξε την τσάντα και άρχισε να τρέχει.

- Σταμάτα! Κρατήστε τον!, φώναξε η Μισέλ και άρχισε να τον κυνηγάει.

Έτρεχε όσο γρηγορότερα μπορούσε και έφτασε σε ένα παλαιοπωλείο που εξαφανίστηκε ο μικρός κλέφτης. Η ταμπέλα επάνω έγραφε «Η Όψη».

- Τι στο καλό γίνεται; είπε με έκπληξη η Μισέλ.

Μπήκε μέσα. Στο βάθος του δωματίου καθόταν ένας παχύς άντρας με βαρύ βλέμμα, ντυμένος σαν σαμάνος. Με το κούνημα του κεφαλιού της έδειξε να κάτσει. Μπροστά στο τραπέζι βρισκόταν η τσάντα της.

- Γεια σου Μισέλ! Μη παραξενεύεσαι, δεν είχα άλλο τρόπο να σε φέρω εδώ.

- Μα τι τρέχει; Τι θέλεις από μένα;

- Πάντως, όχι την τσάντα σου.

- Τότε;

- Με ενδιαφέρουν οι ανασκαφές στο ιερό τόπο Κουμουτζούμου. Εκεί υπάρχει κάτι που ανήκει στη φυλή μου εδώ και χιλιετίες. Και θέλω να το πάρω. Από αύριο στην ομάδα σου θα προσλάβεις έναν δικό μου άνθρωπο.

- Και αν πω όχι;

- Δεν έχεις και πολλές επιλογές, της απάντησε ο σαμάνος και γύρισε την οθόνη του υπολογιστή του.

Εκεί, στην οθόνη, έπαιζε η κόρη της Μισέλ με την νταντά της την Τζέσιρα.

- Η Τζέσιρα είναι από την φυλή μας και όσο είσαι φρόνιμη θα προσέχει την κόρη σου με τον καλύτερο τρόπο.

Κρύος ιδρώτας έλουσε την Μισέλ. Έχασε την γη κάτω από τα πόδια της. Ζαλισμένη, με απλανές βλέμμα βγήκε έξω. Τι την περιμένει αύριο; Πώς θα σώσει την κόρη της; Τελικά όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος...

Άντζελα Τερλετσκάγια

Η Μισέλ γεννήθηκε στην Μασσαλία της Γαλλίας, σε μια αφρικάνικη οικογένεια. Οι γονείς της έχουν έρθει από την Αφρική 33 χρόνια πριν, και έτσι έχουν κάνει το σπιτικό τους. Η Μισέλ από μικρή ήθελε να γίνει αρχαιολόγος, και παρ' όλο που οι γονείς της δεν είχαν λεφτά, κατάφεραν να την σπουδάσουν.

Για να μπορέσει να δουλεύει η Μισέλ στην αγαπημένη της δουλειά ως αρχαιολόγος, έπρεπε να βρει νταντά για την μικρή της κόρη Ανάν. Την Τζέσιρα την έχει βρει από κάποιον που γνώρισε τυχαία σε ένα πάρκο που έκανε βόλτα με την Ανάν.

Το κορίτσι έχει αγαπήσει πολύ γρήγορα την νταντά της. Κανείς δεν μπορούσε να ξέρει τι ρόλο έπαιζε η Τζέσιρα. Χωρίς να θέλει η Τζέσιρα είχε γίνει θύμα κάποιων ανθρώπων που κάνανε παράνομες δουλειές που έχουν σχέση με σημερινούς αρχαιολόγους.

Ότι έβρισκαν οι αρχαιολόγοι στα διάφορα μέρη που κάνανε έρευνες, τα παραδίνανε στο κράτος. Μια φορά η ομάδα, όταν η Μισέλ ήταν αρχηγός της ομάδας, πήγε στην Αφρική, σε ένα μέρος με πολλά αρχαία και έκανε έρευνες. Εκεί, σε ένα σπήλαιο βαθιά, βρήκανε ένα φέρετρο με χρυσάφια και διάφορα κοσμήματα, που φαινόταν ότι είναι εκεί εκατοντάδες χρόνια.

Από τότε παρακολουθούσανε την Μισέλ χωρίς να το ξέρει. Η Τζέσιρα έδινε πληροφορίες πότε και πού βρισκόταν η Μισέλ, έτσι και ο σαμάν Ταόνγκα ήξερε κάθε της βήμα. Αυτό που είδε η Μισέλ στον υπολογιστή του Ταόνγκα την τρόμαξε πολύ και κάπου μέσα της το ένστικτό της της έλεγε ότι έχει σχέση με το **θησαυρό** που βρήκανε στην Αφρική στον ιερό τόπο Κουμουτζούμου.

Άντζελα Κοζουχάρι

Ο δρόμος ήταν μακρύς. Παρεμπιπτόντως, ο νεαρός που μπήκε στο αυτοκίνητο του κ. Γιάννη λεγόταν Ανδρέας και αποδείχθηκε ότι είναι από τη Γαλλία.

Ο κ. Γιάννης άρχισε να μιλά για τη ζωή του, για το παιδικό του όνειρο, για την οικογένειά του, πώς έγινε ένας από τους ήρωες ο σωματοφύλακας του βασιλιά ο Ζαν ντε Παπαδοπ.

Ο Ανδρέας άκουσε με μεγάλη προσοχή την ιστορία της ζωής του και συγκινήθηκε μέχρι τα βάθη της ψυχής του και σκέφτηκε πως έπρεπε να βρει έναν τρόπο να τον παρηγορήσει και να τον διασκεδάσει. Τότε του ήρθε μια ιδέα να του κάνει πρόταση να πάει μαζί του στην Αφρική.

Είχε διαβάσει σε μία εφημερίδα για έρευνες αρχαίων πολιτισμών της Αφρικής και αυτός ήταν ο τελικός του προορισμός.

«Πολύ ενδιαφέρον», σκέφτηκε ο Ζαν ντε Παπαδοπ και με πολλή ύ χαρά συμφώνησε.

Κάπως έτσι ξεκίνησε το ταξίδι τους.

Την επόμενη μέρα ο κ. Γιάννης και ο Ανδρέας έφτασαν σε μια μικρή αφρικανική χώρα. Για μεγαλύτερη ασφάλεια ο Ανδρέας προσέλαβε έναν σωματοφύλακα, τον Τόμπε. Δεν ξέρεις ποτέ τι μπορεί να συμβεί σε μία ξένη χώρα. Στον δρόμο προς το ξενοδοχείο η θέα από το αυτοκίνητο ήταν καταπληκτική.

Λίγο νωρίτερα:

Η Μισέλ για να σώσει την κόρη της αποφάσισε να αποκαλύψει το μυστικό του θησαυρού που βρήκανε στην Αφρική στον ιερό τόπο Κουμουτζούμου που ήταν πολύ σημαντικό για αυτή τη φυλή και όχι μόνο, ο θησαυρός είχε μαγική δύναμη. Οι θησαυροί αυτοί βοηθούσαν στην ενίσχυση των οικογενειών τους ώστε να είναι δυνατοί και σοφοί. Έβαλε τον θησαυρό σε μια βαλίτσα και ήταν έτοιμη να τον παραδώσει στον σαμάνο.

Στην είσοδο του ξενοδοχείου η Μισέλ και ο Ανδρέας έπεσαν κατά λάθος ο ένας πάνω στον άλλον. Η Μισέλ έχασε την ισορροπία της και έπεσε κάτω και τότε ο Ανδρέας έτρεξε να την βοηθήσει.

Με συγχωρείτε, της είπε με αγωνία.

- Όχι, όχι, εγώ ζητώ συγγνώμη, είπε εκείνη σαστισμένη.

Τα μάτια τους συναντήθηκαν.

- Με λένε Ανδρέα, της είπε και έδωσε το χέρι του να την βοηθήσει.

- Μισέλ! Χάρηκα!

- Είστε πολύ όμορφη, του ξέφυγε.

- Ευχαριστώ, απάντησε εκείνη παραξευμεμένη.

Μάζεψαν τις βαλίτσες τους και αποχώρησαν ο καθένας προς αντίθετη κατεύθυνση.

Δεν θα είχε περάσει ποτέ από το μυαλό κανενός ότι κάποια μέρα τα όνειρά τους θα πραγματοποιηθούν.

Μόνο στο δωμάτιό του ο Ανδρέας κατάλαβε ότι η βαλίτσα που πήρε βιαστικά ήταν της Μισέλ!

«Πώς και πού να ψάξει να τη βρει για να της επιστρέψει τη βαλίτσα», σκεφτόταν ο Ανδρέας. «Ίσως μπορεί να με συμβουλέψει ο κ. Γιάννης, και ο Τόμπε εργάζεται στην ασφάλεια, μπορεί να βοηθήσει...», και έτρεξε να τους βρει.

Η Μισέλ ήταν ανυποψίαστη καθ' οδόν προς τον σαμάνο, ήταν σίγουρη ότι όλα θα πάνε καλά και σύντομα θα αγκάλιαζε την μοναχοκόρη της.

Γκαλίνα Μορόζ

- Εγώ είμαι ελεύθερος! Όλα τελείωσαν!

Έτσι σκέφτηκε ο Άδωνις ανεβαίνοντας στο αεροπλάνο σε μια πτήση προς την Αφρική. Όταν κάθισε στην θέση του όλη η ζωή του πέρασε μπροστά στα μάτια του.

Μεγάλωσε στο κέντρο της Αθήνας. Ο πατέρας του έφυγε πολύ νωρίς. Η μητέρα του για να μεγαλώσει τον Άδωνι με τον αδελφό του δούλευε δύο και τρεις δουλειές. Ο αδελφός του έμπλεξε με κακή παρέα, δεν εργαζόνταν, έκλεβε και μια μέρα τον πιάσανε και τον έβαλαν μέσα στη φυλακή. Τότε, ο Άδωνις αποφάσισε να προχωρήσει στην ζωή του και έβαλε σκοπό να γίνει πλούσιος.

Με πολύ καλούς βαθμούς πέρασε στη Νομική Σχολή. Εκεί, έγινε ο καλύτερος φοιτητής. Την πρακτική του άσκηση έκανε σε πολύ γνωστό δικηγορικό γραφείο, του κ. Κ. Όταν τελείωσε τις σπουδές του ο κ. Κ. τον πήρε στο γραφείο για να εργαστεί μόνιμα.

Μετά από ένα χρόνο κατάλαβε όλα τα κόλπα της σκοτεινής πλευράς της δουλειάς που γινόντουσαν εκεί. Ο Άδωνις έμαθε πολύ καλά τα κόλπα της φοροδιαφυγής, τα φακελάκια, του μυστικούς λογαριασμούς στις ξένες τράπεζες και τον κίνδυνο που ο ίδιος αναλαμβάνει.

Με την πρώτη ευκαιρία άνοιξε τραπεζικό λογαριασμό σε μια αφρικανική χώρα. Χθες, όλα τα χρήματα από τους μαύρους λογαριασμούς της εταιρείας μεταφέρθηκαν στον δικό του. Σήμερα, ο Άδωνις με καινούργιο διαβατήριο με άλλο όνομα φεύγει για να ξεκινήσει μια νέα ζωή.

Ο αδελφός του βγήκε από την φυλακή μια εβδομάδα πριν. Με τη βοήθεια των φίλων του έφτιαξε καινούργια χαρτιά με άλλα ονόματα γι' αυτόν και την μητέρα του. Τώρα η μαμά και ο αδελφός περιμένουν τον Άδωνι στο σπίτι που αγόρασαν στην Αφρική.

Γκαλίνα Μορόζ

Για τον Άδωνι άρχισε μια καινούργια ζωή στην Αφρική. Κάθε μέρα έτρωγε **πρωινό** στην καφετέρια. Αυτή η καφετέρια ήταν στο μοναδικό ξενοδοχείο της πόλης. Στον Άδωνι άρεσε ότι το πρωινό είναι ευρωπαϊκό και πλούσιο. Όλα αυτά που έτρωγε από μικρό παιδί, τα αυγά, το γάλα, το μέλι, το φρέσκο ψωμί, η μαρμελάδα και ο ελληνικός καφές.

Έτσι και σήμερα έκατσε στην καφετέρια, απόλαυσε το πρωινό του χαζεύοντας την κίνηση γύρω του. Είδε πως η Μισέλ έπεσε σε έναν άντρα στην είσοδο του ξενοδοχείου. Σε λίγο είδε πως αυτός ο τύπος βγήκε από το ξενοδοχείο πολύ ταραγμένος. Λίγο αργότερα στην καφετέρια μπήκε ένας κύριος με έναν νεαρό. Ο Άδωνις αμέσως κατάλαβε ότι ο μεγαλύτερος κύριος είναι Έλληνας και τους χαιρέτησε στα ελληνικά.

Αυτοί οι δύο ήταν ο κ. Γιάννης και ο σωματοφύλακας ο Τόμπε. Ο κ. Γιάννης χάρηκε πάρα πολύ που τόσο μακριά από την πατρίδα άκουσε την ελληνική γλώσσα. Αμέσως γνωρίστηκαν, έπιασαν κουβέντα για το πώς βρέθηκαν στη Αφρική, γιατί άφησαν την **πατρίδα** τους και άλλα πολλά.

Ο Άδωνις τους είπε για το περιστατικό που έγινε πριν λίγο. Μετά από λίγη ώρα γύρισε ο Ανδρέας και τους εξήγησε τι συνέβη. Ότι δηλαδή, πρέπει να βρει αυτή τη γυναίκα γιατί βιαστικά πήρε τη βαλίτσα της. Ο Άδωνις είπε ότι την έχει γνωρίσει, τη λένε Μισέλ και δουλεύει στα αρχαία. Αποφάσισαν ότι αύριο θα πάνε στη δουλειά της. Όλη η παρέα έκατσε στην καφετέρια μέχρι αργά το βράδυ λέγοντας ιστορίες που έχουν ζήσει στην πατρίδα τους. Ακόμα δεν ξέρουν τι τους περιμένει αύριο.

Άντζελα Κοζουχάρι

Το ίδιο βράδυ ο Άδωνις δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Συνέχισε να στριφογυρίζει και να θυμάται όλα αυτά που συζητούσε με τους νέους φίλους του. Τώρα που δεν χρειάζεται να πηγαίνει στη **δουλειά** κάθε μέρα ξαφνικά σκέφτηκε ότι στην ουσία αν και έχει έναν αδελφό και μια μητέρα είναι ακόμα μόνος. Ήταν τόσο παθιασμένος με την καριέρα του και τα χρήματα που δεν έδινε σημασία στις γυναίκες. Όχι, φυσικά δεν ήταν παρθένος.

Οι γυναίκες που του τράβηξαν την προσοχή αποτελούσαν σύντομες στιγμές και κάποιες θυελλώδεις νύχτες. Αλλά, όλες αυτές οι γυναίκες δεν έδιναν καμία συνέχεια στο ποιος ήταν πραγματικά κι έτσι ποτέ δεν κατάφερε να φέρει ένα αγαπημένο πρόσωπο στο σπίτι και να το συστήσει στη μητέρα του. Ακόμα περισσότερο ποτέ δεν κατάφερε να παραδεχτεί ότι ο αδελφός του δεν είναι δώρο θεού αλλά ένας τυπικός αργόσχολος που εξακολουθούσε να κατηγορεί τη μητέρα τους για όλα τα προβλήματά τους. Σαν να ήταν δικό της λάθος που ανάμεσα στις δουλειές προσπαθούσε να τους ταΐσει, να τους ντύσει και να τους φροντίσει, ήταν όμως και αυτή που τον έμαθε για πρώτη φορά να πίνει, να παλεύει και να κλέβει. Ντρεπόταν για τον αδερφό του και λυπόταν τη μητέρα του.

Αχ! Πώς θα ήθελε ο Άδωνις να συναντήσει ένα τέτοιο κορίτσι και μόνο από μια ματιά να καταλάβει ότι είναι ακριβώς αυτή! Αυτή με την οποία θα ήθελε να ζήσει όλη του τη ζωή να μεγαλώσει παιδιά, να πάρει ένα σκυλί, να αγοράσει ένα σπίτι. Πολλές φορές κοίταζε με λαχτάρα τα ζευγάρια που έπιναν σιγά σιγά μαστίχα, φιλιόντουσαν και γελούσαν πειράζοντας ο ένας τον άλλον, καθισμένοι σε τραπέζια στις αθηναϊκές καφετέριες. Αλλά τα ταλαιπωρημένα χέρια της μητέρα του, η πίστη της σε αυτόν, η υπομονή και η αγάπη για τους γιους της και η συνεχής έλλειψη χρημάτων μετέφεραν αμέσως τα όνειρά του σε άλλη κατεύθυνση.

Και τώρα που έχει χρήματα και πολύ ελεύθερο χρόνο, γιατί να μην ξεκινήσει ξανά;

Στην τελική, ακόμα και ο κ. Γιάννης αποφάσισε στα γηρατειά του να ακολουθήσει το όνειρό του. Ξαφνικά, κάπου, εκεί έξω, θα βρει ξανά την ψυχή του και θα γνωρίσει φίλους.

Στο τέλος, ο Άδωνις δεν φανταζόταν ότι από την Ελλάδα θα θυμόταν τόσο απρόσμενα τους δρόμους της πατρίδας του στη μέση της νύχτας, ήταν τόσο χαρούμενος που είχε την ευκαιρία να μιλήσει στη δική του γλώσσα και να συναντήσει τόσο ενδιαφέροντες ανθρώπους.

Στο τέλος, ο Άδωνις δεν φανταζόταν ότι από την Ελλάδα θα θυμόταν τόσο απρόσμενα τους δρόμους της πατρίδας του στη μέση της νύχτας, ήταν τόσο χαρούμενος που είχε την ευκαιρία να μιλήσει στη δική του γλώσσα και να συναντήσει τόσο ενδιαφέροντες ανθρώπους.

Άντζελα Τερλετσκάγια

Η Μισέλ βγήκε από το ξενοδοχείο με παράξενο συναίσθημα. Περπατούσε στον δρόμο και η σκέψεις της ταξιδεύανε μακριά και για μερικά λεπτά ξέχασε και το θησαυρό και τον σαμάνο Τό Ταόνγκα που ζητούσε αντάλλαγμα. Μόλις είχε σταματήσει μια μικρή ψιχάλα και είχε βγει το **ουράνιο τόξο**. Κάποια στιγμή η Μισέλ καθώς άρχισε να περπατάει πολύ αργά, να αναπνέει καθαρό αέρα έπιασε τον εαυτό της να σκέφτεται τον Ανδρέα. Ήταν έκπληξη και για την ίδια, γιατί έχει υποσχεθεί στον εαυτό της ότι δεν θα στεναχωρηθεί για κανένα άντρα ξανά. Ήταν νέα και όμορφη αλλά η δουλειά της και η κόρη της ήταν τόσο σημαντική που δεν είχε ούτε χρόνο ούτε θέληση για κάποια γνωριμία.

Με τον άντρα της, πατέρα της Ανάν έχουν χωρίσει μισό χρόνο πριν. Δεν ήταν ούτε καλός σύζυγος ούτε καλός πατέρας, οπότε η Μισέλ αποφάσισε να μεγαλώσει την κόρη της μόνη.

Κατάλαβε ξαφνικά ότι ήθελε να δει τον Ανδρέα ξανά και ίσως θα τον δει γιατί μένουν στο ίδιο ξενοδοχείο! Που να φανταστεί ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο και όλα είναι ενωμένα σαν μια αλυσίδα. Ξαφνικά η Μισέλ επέστρεψε στην πραγματικότητα και τρόμαξε.

Σκέφτηκε ότι ο σαμάνος μπορεί να της λέει ψέματα , να την εξαπάτησε και έτσι αποφάσισε να γυρίσει στο ξενοδοχείο και σκέφτηκε να του πάει το θησαυρό αύριο. Ίσως όχι μόνη.....

Την επόμενη μέρα όλη η παρέα πήγε και βρήκε την Μισέλ στην δουλειά της για να της επιστρέψει ο Ανδρέας την βαλίτσα και να της εξηγήσει ότι έγινε μπέρδεμα. Ο Άδωνις μόλις άκουσε για το θησαυρό τα μάτια του άρχισαν να λάμπουν. Δεν μπορούσε να αντισταθεί. Αγαπούσε πολύ τα λεφτά και αποφάσισε με οποιοδήποτε τρόπο να μπλέξει τα πράγματα έτσι για να κερδίσει χρόνο λέγοντας ότι η Μισέλ χωρίς δικηγόρο δεν θα τα καταφέρει και ο ίδιος είναι έτοιμος να την βοηθήσει.

Ναταλία Τσιχούν

Ξανά και ξανά σκεφτόταν ο σαμάνος την συνάντησή του με την Μισέλ. Προσπαθούσε να επαναφέρει στην μνήμη του κάθε λεπτομέρεια, κάθε λέξη. Πόσες φορές ονειρευόταν αυτή την στιγμή. Αναρωτιόταν αν έπραξε σωστά ή λάθος. Μήπως θα υπήρχε άλλος τρόπος να την πλησιάσει και να της μιλήσει. Τα έβαζε με τον εαυτό του που την τρώμαξε και την μπέρδεψε. Ο Ταόνγκα άναψε το ναργιλέ του και έκλεισε τα μάτια του. Οι αναμνήσεις τον γύρισαν 30 χρόνια πίσω. Τότε στην χώρα του μαινόταν αιματηρός εμφύλιος πόλεμος. Φλεγόταν η γη και ο ουρανός. Οι άνθρωποι είχαν χάσει την **συμπόνια** ο ένας προς τον άλλον. Μόνο μίσος και **θάνατος** παντού. Ο αδελφός σκότωνε τον αδελφό. Σε μία απ' αυτές τις συγκρούσεις σκοτώθηκε και η γυναίκα του. Εκείνος τραυματισμένος και κυνηγημένος για να σώσει την νεογέννητη μοναχοκόρη του, αναγκάστηκε να την δώσει για υιοθεσία. Την φυγάδεψαν στη Γαλλία. Δεν υπήρχε άλλη λύση. Ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Κανείς δεν το 'ξερε αυτό. Όλοι νόμιζαν πως η κόρη του πέθανε μαζί με την γυναίκα του.

Ναι, ναι, ναι! Η Μισέλ ήταν η κόρη του σαμάνου. Όλα αυτά τα χρόνια ο Ταόνγκα δεν την άφηνε από τα μάτια του. Παρακολουθούσε στενά την ζωή της, προσπαθώντας να την προστατέψει όσο γινόταν. Για αυτό το λόγο έστειλε και την νταντά την Τζέσιρα να προσέχει την Μισέλ και την εγγονή του την Ανάν. Η Ανάν ήταν ασφαλής δίπλα στην Τζέσιρα. Αλλά η Μισέλ! Πόσες εκπλήξεις μας φυλάει η ζωή.

Ο Ταόνγκα είχε αποδεχτεί το γεγονός ότι ποτέ δε θα ξαναδεί την κόρη του. Και να τώρα! Η Μισέλ είναι εδώ στο χωριό που γεννήθηκε. Και εκείνος αντί να την αγκαλιάσει, την κατατρόμαξε. Ποτέ και με τίποτα δε θα μπορούσε να πει στην Μισέλ την αλήθεια. Δεν ήθελε να ταραχθεί με όλη αυτή την ιστορία. Εξάλλου την έχουν μεγαλώσει άλλοι άνθρωποι, τους οποίους θεωρεί γονείς της και τους αγαπάει. Αυτή η ανακάλυψη θα ήταν ένα τεράστιο πλήγμα και για την Μισέλ και για την Ανάν. Και τώρα αυτός ο θησαυρός! Έπρεπε να τον βρει η Μισέλ; Ο σαμάνος ήξερε για την ύπαρξη του θησαυρού πριν το πόλεμο, από τους γέροντες του χωριού. Τον έψαχνε πολλά χρόνια, πριν έρθουν οι αρχαιολόγοι.

Είχε όνειρό μιας ζωής να χτίσει ένα σχολείο για τα παιδιά. Χωρίς τον θησαυρό, το όνειρό του θα παρέμενε ένα άπιαστο όνειρο. Δαπάνες για τα δημόσια σχολεία δεν υπήρχαν. Η χώρα του προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια της, αλλά με τόσους αγράμματους αυτό ήταν αδύνατον. Ο σαμάνος πάντα πίστευε πολύ βαθιά στις δυνάμεις των θεών του. Αλλά έβλεπε πως οι θεοί δεν μπορούσαν να βοηθήσουν τον λαό του να ξεφύγει απ' την φτώχεια και την μιζέρια. Βοηθούσαν οι ξένοι με τα λεφτά τους και με τις γνώσεις τους. Για την Μισέλ και στεναχωριόταν και την καμάρωνε. Χαιρόταν, βλέποντας τα επιτεύγματα της. Ήθελε να δώσει και στα άλλα παιδιά μια ευκαιρία στην ζωή. Πώς έμπλεξαν τα πράγματα. Από την μια η κόρη του, το πιο πολύτιμο που υπήρχε στην ζωή του Ταόνγκα και από την άλλη ο θησαυρός, που τον κυνηγούν όλοι. Και αυτοί οι τρεις λευκοί που ήρθαν. Ποιοι είναι και τι θέλουν; Πρέπει να το μάθει το συντομότερο δυνατόν. Του φαίνονταν πολύ ύποπτοι. Καλά, αν κάποιος απ' αυτούς θα τολμούσε να βλάψει την Μισέλ του, θα τον έβαζε να φάει όλους τους **κάκτους** της ερήμου! Το επόμενο πρωί ο Ταόνγκα αποφάσισε να πάει στις ανασκαφές.

Όλγα Ασέγεβα

Η Μισέλ περπατούσε ανάμεσα στον Ανδρέα και τον Άδωνι και ένιωθε παράξενα. Ο καθένας με τον τρόπο του διεκδικούσε την προσοχή της, αλλά το βλέμμα της ήταν σχεδόν όλη την ώρα καρφωμένο στον Ανδρέα ο οποίος προσπαθούσε να την καθησυχάσει ότι η κόρη της δεν θα πάθει το παραμικρό κακό.

Ο Άδωνις πρότεινε ένα σχέδιο - να δώσουν ένα μέρος του θησαυρού, η Μισέλ θα πάει στην Γαλλία να πάρει την κόρη της και όταν θα είναι ασφαλείς και οι δυο τους, ο σαμάνος θα πάρει το δεύτερο μέρος του θησαυρού. Είχε πολλά κενά αυτό το σχέδιο και ο κύριος Γιάννης συλλογιζόταν τι έχει στο μυαλό του ο νέος φίλος τους. Κάποια στιγμή του ήρθε ο συνειρμός με το αγαπημένο του βιβλίο λες και οι τρεις ήταν σωματοφύλακες της Μισέλ.

Ξαφνικά, λίγο πριν φτάσουν στο χώρο των ανασκαφών, μια απρόσμενη συνάντηση τάρaxε όλη την παρέα, στη διασταύρωση τους περίμενε ο σαμάνος. Ταραγμένη, η Μισέλ πλησίασε τον Ταόνγκα. Μια ματιά - χίλιες λέξεις... Ράγισε η καρδιά του πατέρα με την εικόνα αγωνίας στο πρόσωπο της κόρης, με τους μαύρους κύκλους κάτω από τα όμορφα μάτια που έμοιαζαν τόσο πολύ με τα μάτια της μητέρας της. Σαν μια βαριά πέτρα να έχει πλακώσει το στήθος του, η ανάσα έγινε κοφτή, δεν του έφτανε ο αέρας για αναπνοή. Τον έφεραν στην σκιά ενός μικρού δέντρου, ο Τόμπε έφυγε τρέχοντας για να βρει κάποιον γιατρό.

«Τα παιδιά... Σχολείο... Ήθελα.. Καλύτερη ζωή...Κληρονομιά τους...», οι λέξεις έβγαιναν με δυσκολία, όμως η Μισέλ κατάλαβε και μετέφερε την επιθυμία του στους φίλους. Έσκυψε να τον ακούσει καλύτερα και προς μεγάλη έκπληξη είδε ανάμεσα στα πολλά μενταγιόν που φορούσε ο σαμάνος ένα ολόιδιο με το δικό της, αλλά δεν τόλμησε να ρωτήσει. Ας γίνει καλά, σκέφτηκε, μα γιατί αργεί τόσο πολύ ο γιατρός;

Ο Άδωνις είχε ανάμεικτα συναισθήματα, πολεμούσε πολλούς εσωτερικούς του δαίμονες που ψιθύριζαν να ακολουθήσει το δικό του σχέδιο και να γίνει ακόμα πιο πλούσιος. Και πάλι μονάχος; Τα χρήματα δεν θέλουν φίλους, δεν θέλουν έρωτες, σκλαβώνουν τον άνθρωπο με τα πιο ισχυρά δεσμά. Το μικρό αγόρι μέσα του ήθελε να παίξει με τα παιδιά στο καινούριο σχολείο, ο μεγάλος φοβόταν τη φτώχεια και την απόρριψη.

Ναταλία Ζιβίλλο

Η Μισέλ κρατούσε αγκαλιά τον πατέρα της και έκλαιγε. Ο Άδωνις φαινόταν πολύ μπερδεμένος. Ξαφνικά σαν να πήρε μια απόφαση. Άρπαξε την βαλίτσα και άρχισε να τρέχει. Ο Ανδρέας πρώτος κατάλαβε τι έγινε και προσπάθησε να πιάσει τον άτιμο δικηγόρο. Ο κυρ Γιάννης έτρεξε φωνάζοντας αλλά κάπου μπουρδουκλώθηκε, έπεσε και...ξύπνησε!

Ήταν στο αμάξι του που ήταν σταματημένο στην άκρη του δρόμου. Αισθάνθηκε κούραση στη διαδρομή, σταμάτησε για λίγο και προφανώς τον πήρε ο ύπνος.

Ο Χριστός και η Παναγία! Σκέφτηκε ο κυρ Γιάννης. Τι ήταν όλο αυτό; Βγήκε από το αμάξι πιασμένος παντού. Ήδη είχε βραδιάσει και έκανε αρκετό κρύο. Ο κυρ Γιάννης κοίταξε γύρω του, έκανε ένα «ουφφ», κούνησε το κεφάλι, ξανά μπήκε στο αυτοκίνητο και πήρε τον δρόμο για την επιστροφή.

Στη θέση του συνοδηγού ήταν το βιβλίο «Οι Τρεις Σωματοφύλακες». Ο κυρ Γιάννης γέλασε και σκέφτηκε «Έτσι μάλλον γίνεται κανείς συγγραφέας...».

Όταν γύρισε σπίτι βρήκε εκεί τη γυναίκα του πολύ αγχωμένη και όλα τα παιδιά του.

- Μπαμπά!

- Γιάννη! Μα πού στο διάολο ήσουνα;

Ο κυρ Γιάννης αγκάλιασε τους πιο ακριβούς ανθρώπους στον κόσμο και είπε:

- Τι να σου πω βρε Μέλπω; Τι να σου πω!

Λένε ότι κανείς δεν φτιάχνει την ιστορία, ούτε τη βλέπει να γράφεται, όπως δεν βλέπει κανείς το χορτάρι να μεγαλώνει. Όμως η ιστορία είναι εδώ, μαζί με όλες τις μικρές ιστορίες μας, με όσα καταγράφουμε, όσα ομολογούμε, αλλά και τις ανομολόγητες ψηφίδες που τρυπώνουν στα όνειρά μας, τις μικρές νίκες και τις μεγάλες ματαιώσεις μας.

Οι ήρωες μας ταξιδεύουν, επιστρέφουν, χάνονται στον δρόμο, μάχονται, ο ένας δίνει τη σκυτάλη στον άλλον, τρέχουν, επιβραδύνουν, νιώθουν, θριαμβεύουν και απελπίζονται σε έναν αγώνα χωρίς τέλος. Κανείς δεν ξέρει με βεβαιότητα που ξεκινά το νήμα και που καταλήγει, από πού πιάνει κανείς την άκρη μιας καινούριας γλώσσας σαν να είναι μωρό. Κάποιος που ξαναγεννιέται σε άλλο τόπο κουβαλώντας τη μνήμη μιας μακρινής πατρίδας. Κανείς δεν ξέρει τελικά αν εμείς και οι χαρακτήρες των ιστοριών μας είμαστε ένα όνειρο μέσα σε όνειρο, όπως έλεγε ο Πόου, θραύσματα και ψηφίδες μιας πραγματικότητας που παλεύουμε να κατανοήσουμε και είναι πάντα μεγαλύτερη από εμάς.

Όπως και να 'χει οι ιστορίες μας είναι πάντα εδώ, ζουν μέσα μας είτε ξεδιπλώνονται σε χαρτιά, είτε σε όνειρα, είτε σε κουβέντες, βρίσκουν τον τρόπο να ταξιδεύουν μαζί μας, να είναι η διαφυγή μας από μια πραγματικότητα που μας στενεύει που κάποιες φορές δεν είναι αρκετή ή κάποιες άλλες είναι πολύ μεγαλύτερη από αυτή που μπορούμε να αντέξουμε.

Αυτές οι ιστορίες και οι ήρωές τους είναι πρώτα απ' όλα ένα ταξίδι σε μια νέα γλώσσα, σε μια νέα πατρίδα, άρα μια εντυπωσιακή γέννηση και ελπίδα. Ίσως τελικά οι ιστορίες μας να μην είναι παρά η διάσωση της ελπίδας και του ονείρου όσων παίρνουν τον δρόμο, χωρίς να ξέρουν που θα καταλήξουν. Όπως κανείς δεν ξέρει που θα καταλήξει μια ιστορία που ξεκινάει να διαβάσει, που ξεκινάει να γράφει, που συνθέτει μαζί με κάποιους άλλους και ενώνεται μαζί τους σε ένα κοινό και μοναδικό ταξίδι που δεν είναι άλλο από την ίδια τη ζωή και την έκπληξη που επιφυλάσσει σε κάθε επόμενο βήμα του. Φυσικά, πάντα αυτό που μένει στο τέλος είναι το ίδιο το ταξίδι, η ίδια η ζωή.

Έτσι, κι ο αναγνώστης και η αναγνώστρια που παίρνει στα χέρια του τη σκυτάλη, ξέρει ότι είναι ο επόμενος κρίκος σε ένα μεγάλο ταξίδι, σε μια ιστορία χωρίς τέλος που τη συμπληρώνει ο ίδιος, γιατί αυτές οι ιστορίες γράφτηκαν για να γεμίσει ο ίδιος τα κενά, να θυμηθεί, να νιώσει πώς είναι κανείς να ξαναγεννιέται σε μια νέα γλώσσα, σε έναν νέο τόπο κουβαλώντας τη μνήμη και το φορτίο μιας προηγούμενης ζωής, της ζωής όλων όσων προηγήθηκαν και όσων θα ακολουθήσουν.

Γνωρίστε τη συγγραφική ομάδα

ΟΛΓΑ ΑΣΕΓΕΒΑ

Είμαι από την Ουκρανία και ζω στην Ελλάδα 20 χρόνια. Ασχολούμαι με το ηλεκτρονικό εμπόριο ως ελεύθερος επαγγελματίας. Είμαι αισιόδοξη, χωρίς να σταματήσω να είμαι ρεαλίστρια. Προτιμώ να δοκιμάζω το περιεχόμενο του ποτηριού αντί να συλλογίζομαι αν είναι μισογεμάτο ή μισοάδειο. Πιστεύω στα ανθρώπινα δικαιώματα και στην ισοτιμία των φύλων.

ΝΑΤΑΛΙΑ ΖΙΒΙΛΛΟ

Το διαβατήριό λέει ότι είμαι 42 αλλά αισθάνομαι 15 το πολύ. Ήρθα στην Ελλάδα το 2000 από την Τασκένδη Ουζμπεκιστάν. Εκεί τελείωσα Ρωσική φιλολογία στο Κρατικό Πανεπιστήμιο Ξένων γλωσσών. Εδώ εργάζομαι ως μάγειρας. Έχω δύο υπέροχους γιους.

ΑΝΤΖΕΛΑ ΚΟΖΟΥΧΑΡΙ

Είμαι από την Μολδαβία. Είμαι 25 χρόνια στην Ελλάδα. Έχω μία μικρή επιχείρηση, είμαι μοδίστρα. Ασχολούμαι πολλά χρόνια με αυτό το επάγγελμα και νομίζω ότι βρήκα τον εαυτό μου. Η Ελλάδα μου αρέσει πάρα πολύ και περισσότερο μου αρέσει να ταξιδεύω στα ελληνικά νησιά.

ΓΚΑΛΙΝΑ ΜΟΡΟΖ

Είμαι από το Λβιβ Ουκρανίας. Τελείωσα Τεχνική Επαγγελματική Σχολή με ειδικότητα: «Εμπορευματολογία και οργάνωση εμπορίου εδώδιμων προϊόντων-τροφίμων». Επίσης το 1994 πήρα πτυχίο με ειδικότητα, «Οικονομία και Διοίκηση εκδοτικών επιχειρήσεων και πολυγραφίας». Έχω εργαστεί στην Ουκρανία σε σουπερμάρκετ και σε εργοστάσιο πλεκτών για τέσσερα χρόνια. Στην Ελλάδα έχω εργαστεί ως εσωτερική και εξωτερική οικιακή βοηθός, σε κοπτοραπτική κουρτινών, σε ταβέρνες, ως καμαριέρα σε ξενοδοχεία και ως καθαρίστρια.

ΑΝΤΖΕΛΑ ΤΕΡΛΕΤΣΚΑΓΙΑ

Είμαι από τη Μολδαβία. Ζω στην Ελλάδα 25 χρόνια. Δουλεύω σε ένα σπίτι με πολύ καλούς ανθρώπους εδώ και 15 χρόνια. Στη Μολδαβία δούλευα ως κομμώτρια. Είμαι αυθόρμητη και αισιόδοξη.

ΝΑΤΑΛΙΑ ΤΣΙΧΟΥΝ

Είμαι από την Χερσώνα της Ουκρανίας. Ζω στην Ελλάδα από το 1997. Έχω σπουδάσει χημικός - μηχανικός. Δουλεύω ως καμαριέρα. Αυτό που με χαρακτηρίζει είναι η επιμονή.

Μαζί τους η συγγραφέας Ευτυχία Γιαννάκη

Η Ευτυχία Γιαννάκη γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε πληροφορική, μουσική τεχνολογία, επικοινωνία και εργάστηκε στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Τα τελευταία χρόνια συντονίζει εργαστήρια δημιουργικής γραφής. Έχει εκδώσει, με ψευδώνυμο, το μυθιστόρημα Χάρντοκ (Ωκεανίδα, 2000), που μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο. Από τις εκδόσεις Ίκαρος κυκλοφορεί η σειρά αστυνομικών μυθιστορημάτων της και μια σειρά μυστηρίου για παιδιά.

«Ο κύριος Γιάννης σηκώθηκε αργά, πήρε τα γυαλιά του, το βιβλίο, τα κλειδιά του αυτοκινήτου και βγήκε έξω. Έβαλε μπρος το παλιό του αυτοκινητάκι και πήρε δρόμο. Πέρασε το σούπερ μάρκετ και το μαγαζί με τα καυσόξυλα και τα διόδια. Ο δρόμος τον οδηγούσε στα βουνά. Για λίγο σταμάτησε δίπλα σ' ένα ποταμάκι, πέταξε στο παγωμένο νερό το κινητό του, χαμογέλασε και συνέχισε τον δρόμο, εκεί ψηλά στο βουνό, στην ησυχία.

Ο πανίσχυρος καρδινάλιος Ρισελιέ, ο βασιλιάς Λουδοβίκος, η μυστηριώδης Μιλαιδή ντε Γουίντερ, ο κόμης ντε Ροκφόρ, ο Άθως, ο Άραμης, ο Πόρθος και ο Ντ' Αρτανιάν περιμένανε τον Ζαν ντε Παπαδοπ, τολμηρό και γενναίο σωματοφύλακα....».

Έξι γυναίκες από διάφορες χώρες, που τις ενώνει ο ερχομός τους στην Ελλάδα γνωρίζονται στο πλαίσιο των μαθημάτων για την απόκτηση πιστοποιητικού Επάρκειας Γνώσεων για την Πολιτογράφηση. Αποτυπώνουν τις κουλτούρες και τις εμπειρίες τους στο διήγημα «Για όλα φταίει ο Δουμάς», το οποίο έγραψαν μαζί αλλά εκ περιτροπής χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια συνεννόηση. Με τον τρόπο αυτό, ένα πνεύμα πειραματισμού και κεφίου διαπνέει το διήγημα, ενώ δεν λείπει η επινόηση περίπλοκων καταστάσεων και μυστηρίων.